

Oron på Balkan.

C. G. EKMANS VÄG FRÅN SOLDATTORPET TILL KONSELJBORDET.

ga han hanterat i sin ungdom. rian slår sin motståndare platt till marken. Man skall säkert förgäves spana efter en spirituell vändning i hans tal, och jag undrar om han någonsin genom ett skämt kommit sina åhörare dra på munnen. Men han kan icke desto mindre vara dräpande. Vågar han negligera motståndaren, så hugger han hållre till, än han parerar.

Så vi berättar en liten historia. För snart tre hundra sedan skulle i Templorden en ny handbok med ritualer för de lokala föreningarna utformas. I den gamla handboken hade recipienterna fått veta, att "erfararen, vetenskap och religion måna oavslätt till ett sådant arbete" — d. v. s. nykterhetsarbete. Den kommittén som under Ekman's ledning — där satt för övrigt även bröfverhen Sam Larsson, sedan Ekman's motståndare i den nykterhetspolitiska striden — hade ersatt uttrycket med: "Roster från erfarenhetens, vetenskapsens och religionens fält måna till ett sådant arbete." En talare på Göteborgsbänken bestred icke, att det nya uttrycket var rikigare, men tyckte att kommittén kunnat ägna mer möda åt des ställiska uttömning. Då sade Ekman: "Det är sant, att det gamla uttrycket är ställiskt bättre det nya ställiskt sämre. Men det nya uttrycket har den förfästan att vara sant, och i valet mellan ett ställiskt bättre men osant och ett ställiskt sämre men sant uttryck för

År 1894 bevisade Ekman
modligen för första gången —
ordens Tempelorden, riksmöte i
teborg. Då var han ännu helt
hålet arbetaren. Fyra år senare
han åter på ett dylikt möte i
teborg. Då hade han som revisör i
kraftig hand rönt upp med en
slavstahistoria (om fröden och dess
försäkringsörläsa) och gick så
självt in i ordensstyrelser för att
därpå bli ordenschef.

Då var han sedan flera år
längre kropparbetare. Han
fått tillfälle att genomgå en han-
kurs och en kurs vid ett jurist-
seminarium i Kristinehamn —
Innefattas all den skoldervisning
åtnjutit — och inträffade på en tur
han anspråkats plats i pressen.

Hans intresse för nykterhets-
samheten begränsades icke till
politiska verksamheten. Allt
begränselsen har han strängt
fast vid rörelsens sociala kar-
aktär och ägnat mycket kraft åt des-
s försäkrings- och sjukvårds-
verksamhet. Dess utövande
var verksamhet han därnäst för-
litt intresse. Den har varit brist-
fullt endast kunnat tolereras, för-
den icke inkräktat på andra
praktiska arbetsuppgifter. Han
sett denna verksamhetgenom-
gått av samma överlägsenhet
vilken han under den stora riksmö-
tet i 1894 uttryckt för den

Hans praktiska intresse för
sina sociala verksamheter förstärktes
av honom uppdraget som kassör
en stor nykteristisk sjukkassa. Han
hade han en tid sitt huvudsakliga
sysselsättningen i Templarorden.

Så är även tallet med den stora skogen vilken även här namn, J. Masjid, endast att den av Shah Ja 1658 avslutade. Är vida större parkfullare. I själva verket möb medanernas största byggnad av na art. 5900 murare arbetade på dagligen innom den blev färdig ur fem år och den är uppförd av sandsten med inlägg av vit mar på en 10 m. hög plattform 1000 fyrkant samt omges på tre sidor öppna arkader med pavyllonger i sten, medan breda trappor leda till ingångsportarna, där mohandans kastar gråta efter dricksen på tävla om att träda inne på. Där den otrogen besökaren, vill kånör ejest skulle vanheja go Liwan, själva helgedomen, ligger turigtvis i väster värd mot Mo och flankeras av två höga sam minareter medan tre kupoler skilja från dess tak och golvet är delat i otaliga rutor av tre fots lill mot en fots bred, avsedda för bedjande. Det hela verkar sållt rent och enkelt, allrahelst när kommer från kejsarpalatsets n överdrivna prakt — men präst är lika pockande efter dricksen på det ena stället som de påträng gulder på det andra.

Karl XV och vedtjuvarna.

En person, som i sina yngre år varit anställd i Karl XV:s tjänst, har, anmärker A. B. berättas följande:

Det är inte meningen att här
ka dra fram de ärenskaper, som
Ekman fram till regeringens
ställning: hans receptivitet, han
dömesförmåga, hans otroliga
intensitet och vidare. Men de
konstateras, att i den mån han
ring mot höjden gått via nyck-
rörelsen, har han sin talegå-
förmåga för framgång. Men
är alldeles säkert en av våra
sta politiska vältalare. Men
vältalighet är av den tunga
man kommer att tänka på de

nekdo som den populäre kungen.
Karl XV kom senare en kväll gä-
nde hem till slottet, då han öfverrask-
ades af ett par individer, som ur en ved-
källare höllö på att tillgodose sitt
närmaste behov af brännöl. Den
som stod utanför och tog emot ven-
den, försvann hastigt i dunklet. Kun-
gen stannade emellertid kvar. Snart
hördes en försiktig röst, inifrån käl-
laren: "Ska jag kasta fram mer?"
"Åja," kom det med dämpad röst
utifrån, "länga ut lite till du."
Om en stund tyckte kungen, att
de kunde vara nog och sa:
"Nu kan det räcka."
"Ska du ta emot mig också då?"
(Källarpluggen befråg sig näm-

Men dom om den arme stackars
förfäran, då han hamnade rakt
fammen på själva kasten! Denne
yttrade emellertid:
"Du behöfver inte vara rädd. Jag
förstår, att ni ha det kallt hemma
och så i behov av ved. Ta nu och
kasta i den här veden igen, så ska
jag styra om, att ni få ved i mor
gon."

Framtidsannons. "Springpolke st
kes. En sådan med egen flyg
skin bar. Grattis!"

Europa's döstra horn råder åter i jämsningsstillstånd. I all stillhet låg de enskilda staterna där på att betaga en omgruppering och därmed öfvergå till en ny politiska relationer, som framtiden kunnat bli av stor betydelse för oss. Men som sedan nu kännbart inaktas på stämningen inom Balkanländerna och deras förbindelser med varandra. Därtill kommer ytterligare en faktor, som är af betydelse för de macedoniska frågan dykt upp nytt, denna fråga som man under tiden fördes för kriget förgäves betog sig att löpa. För närvarande är det af anfall, som jugoslaviska handtaget i på jugoslaviska och rumänska område, i intressets medel, önskt, och detta intresse är icke beaktat till kabinettet i Belgrad och önskast. Tvärtom har den europeiska diplomaten varit tvungna att sträva att trycka freden i världens öfver, och de döstra horn bidraga till den farliga striden och bidraga till att lugna lidelserna. Såväl engelska som franska och Italienska sändebuden ha i dessa dagar intervernerat i Jugoslavien, under det samtidigt deras kollegor i Bulgarien gjort framställningar till utrikesminister Burrof. Man vill rekommenda, att spänningen stegras och att retningen leder till sådant förändring, att man får återuppleva i armeezonen sådana som den grekisk-bulgariska gränskonflikten på sin tid ledde. Det intresse, som Europas döstra del på detta sätt dragit till sig, gör det lönande att kasta en öfverblick på de senaste månadernas kartade händelser.

Efter världskriget verkställdes en ny gruppering på Balkanhalvön. Österrike-Ungerns inflytande hade försvunnit, och tsarvärdets strävan efter att eråna ett dominerande inflytande på Balkanhalvön hade misslyckats. Det hade sett sitt slut. Väl sökte bolsjevikerna att från Moskva spinna sina trådar, och det gavs tillfällen, då de utövade sin inflytande på den i värdags Europa kunna utföra ett för världrevolutionen avgörande arbete. Men de sveks i sina förhoppningar, och de åstadkommer endast ett skickligt förskott. Österrike-Ungerns inflytande på Balkanhalvön har åter tagit sin plats i spelet och att genom den lilla ententens organiserande skaffa sig en iödrästräckt inflytelsefär. Dr. Bezelj lät leda sig av den tron, att han sydost skulle kunna eråna ett dominerande ställning men hans diplomatiska schackdrag hade endast till dels lyckan med sig. Av lilla ententen blev åmigen endast en skuggbild av tvilskäpigt värde. Xven Frankrike, som ära nok av tradition spelar en betydande roll i Rumänien och som efter världskriget gjorde ökade ansträngningar att skaffa sig inflytande på Balkanhalvön, har under den senaste tiden måst finna sig i att dess inflytande minskades och dess följelagade reducerades. Fränsens försämring och den finansiella krisen i Frankrike har därvid säkerligen dels verkat tillslagsgivande.

Alla dessa föreställelser komma Itali-
n till kodo och Mussolini att icke
längre för rovt att taga på sig men
av segrare i diplomatiska kapplöp-
ning. Italien har med utomordentlig
förenhet förstått att utnyttja de
förändrade förhållanden och därige-
nom icke blott befästa sitt herravälde
Adriatiska havet utan också att ut-
sträcka sitt inflytande över en stor
del av Balkanhalvön. Framför allt
har Albanien bragts i ett mer eller
mindre starkt beroende av Rom. Vi-
serligen räknar detta land blott om-
kring en halv million människor, men
det är utomordentligt viktigt för den
politik, som sysslar med Adriatiska
havet. Efter den sista omströtningen
såg det visserligen ut, som om det
jugoslaviska inflytandet skulle med
Achmed Zogu hemföra segern men
den fortsatta utvecklingen har som
vi redan nämnt förut gått på skilda
vägar. Det som skakade Italien att, ekono-
miskt och finansiellt i framträdande
grad göra sig verkligt i Albanien och
att få byggsat av den nya järnvägs-
linjen i sina händer. Genom en klok
nationell kolonisationspolitik trycka
för övrigt Rompolitikerna åt sig starka
stödtpunkter för framtiden. Li-
karas har Italien förstått att skapa det
bästa samförstånd mellan sig och
Grekland och i Athen dansar man nu
mer villigt efter Mussolinis pipa.

Av vida större betydelse är emeller-
tid nyorienteringen i förbindelserna
mellan Rom och Bukarest. När Bru-
tianus regering ståt vid styret i Ro-

männen, förekommo upprepade gånger med Italien konflikter, som icke tillåto uppkomsten av en vänskaplig stämning. Men detta har nu grundligt förändrats och Mussolini har numera ett avgörande inflytande i Bukarest. Den nuvarande regeringschefen general Avarescu, som tillskrifves fascistiska sympatier, hämdar sig i

göra relationerna så hjärtliga
möjligt och i detta syfte an-
vände blott personligen besöka den
staden utan även konung Fer-
dinand skall göra ett besök hos det
ruska hovet. Så vill man på ett
sätt som är ägnat att uppmärksam-
samma ömmanden. Ännu
är här emellertid Mussolini ut-
talt sitt inflytande. För kort tid
blev en medlem av den bulga-
riska regeringen, Ljaptsjeff, med
öfvermått mottagen i Rom. De
ordanden som knötes till detta
m. h. v. tagit sig uttryck i me-
dierna om att kung Boris skulle
åtkäntas med prinsessan Gio-
s. Visserligen är det tillf. vida-
röst fråga om rykten, men det tor-
ra berättat att i detta samman-
det. Sakerligen förefinnes en
an att utnyttja Bulgarien för
Italienpolitik och att komplette-
rationsnätens verksamhet genom
att av familjeband. Om avskat-
tade förverkliga sig, kommer
derför framtiden att visa.

italienska inflytandets framgång i sydöstra Europa har i Belgrad framkallat en starkt irriterad mening. Visserligen ha Italien och slaven riket åtagit sig att en vänskapstrakt, därvid dock kärleken i egentligast hufvud något ord med sig till varandra för att leka en handelseans gång blifvungen att råda mot varandra. För öfrigt ingenting ändrats i fråga om riket mellan Belgrad och Rom, och den hällt som från det anser man mångtålsfullt mot Adriatiska havet, och Jugoslavian har svårtuthård sin grännes och vapenbrofångarna. Även om regeringen i Belgrad sökte verka lugnande, efter den stora massan icke bringa till ro. Befolkningen är ner och det visade sig nyligen vid jugoslaviska parlamentets överläggning om Nettuno öfverenskommelsen en grad detta är faller. Repetitionerna från Dalien framställloföreläggande för lösning att från Jugoslavian och Italien öfverkomma fördraget prisgivet Adriatiska havets kust. En tongivande i Belgrad har förklaradt, att "Dalien för andra gången kommer att öfvergå det öde som republikens Veigis berörde det". Den kroatiska deledanden Raditi, som först för samförstånd med grannen i söder har redan för länge sedan värt bort från Italien och de slovenska lokaliteterna, som förenats i "Oranien", och till för det tid sedan rikets stift har mot tyskarna, är numera mycket förbittrade mot Mussolini och hans honom med "den preussiska darmen". Men utvecklingens hufvud sak icke blott och det genom tal skriftliga yttringar öfver vilja. Det vet man även i Belgrad och där har man där gripts av förstämning och oro.

ena nervositet har ytterligare
 gränsat genom händelserna vid bul-
 gariska gränser. Bulgarien befinner
 i ett tråkigt läge. Å ena sidan
 det visa gästvänskap mot de
 införvranter från de macedoniska
 prädena, vilka råkat under främman-
 den herravärd, och å andra sidan
 att det icke mått att hålla orosele-
 nten i tygeln. Det har ju genom
 älskadtat tvungits att upplösa sin
 med. Med blott och bart den goda
 i Sofia kan emellertid fågas ut-
 och den stora kolonisation,
 skall verkställas med hjälp av
 folkförköpningen, fodrar läng tid,
 kan dess verkningar kunna framträ-
 i Jugoslavien och Rumänien är
 trött på gränskonflikterna och
 av macedonska konflikter, de bida
 i ledna bandena överallt. De senaste
 händelserna i Kivra-Palanka ha ut-
 enat ett beslut att ripa till de
 senaste diplomatiska åtgärder och
 påtråda i Sofia med ett antingen
 er. Sofi ovan omnämnta hava
 emellertid stormakterna interven-
 och försökt att dämpa den eld,
 som hotade att upplåmma. Därmed
 den besvärliga historien yserli-
 icke bragt ur värden. Den mace-
 doniska frågan, för att icke säga
 i macedonska plågan, existerar allt-
 t. Men att man fått en ändamål-
 skap innebrå Atminstone för
 publiken en visa vinst.

Richard Charmatz.

Fruen (som givit sin husassistent
aterbiljett): — Nå vad tyckte Lau-
om pjäsen?

Laura: — Storartat. Fruen skulle
ra ha hört hur tjänstflickan skäll-
ut sin fru